

Ock-Soo Park

Ielkész prédikációja

Kész minden, gyertek el a menyegzőre

Izráel népét nem Mózes mentette ki Egyiptomból, hanem Isten, aki ehhez jó előre megteremtett minden feltételt.

Önmagunkra vonatkoztatva, az Úr minden egyes ember üdvösségéért bocsátotta meg a bűnöket. Azért is mindent előkészített, hogy az evangéliumért élhessünk.

Emberek, akiket Isten előkészített

A következő eset Jamsil város sportcsarnokában történt, a legutóbb megrendezett evangélizáción. Az első nap estéjén a prédikációm után azt mondtam az embereknek: „Ha van Önök között valaki, aki szeretne üdvösséget kapni, az emelje fel a jobb kezét, és jöjjön előre!” Így hívtam az embereket, hogy kisebb csoportokban tovább beszélgessünk az üdvösségről. Amint megláttam, hogy olyan sok ember emeli fel a kezét és jön előre, mint a felhők, és éreztem Isten szívét, aki ezeket az embereket üdvözíteni szeretné, nagyon hálás voltam. Miután imádkoztam azokért az emberekért, akik miatt a testvérek is előre jöttek, hogy az evangéliumról beszélgessenek, látva, hogy megkezdték a csoportos beszélgetéseket, lassan lejttem a dobogóról. Ám akkor, az üdvözülni vágyók között megpillantottam egy úriembert, aki egyedül volt. Odamentem hozzá, és azt kértem: „Beszélgessen velem.” Így hát mindketten leültünk, és beszélgetni kezdtünk. Csodálatos módon, a férfi először saját magáról kezdett beszélni.

Magánvállalkozó volt, de csődbe ment, a rengeteg adóság pedig borzasztóan nyomasztotta. Mire végighallgattam őt, meg voltam győződve róla, hogy valóban Isten az, aki üdvözíteni akarja ezt az embert, ezért már jó előre munkálkodott a szívében. Egész biztos, hogy előkészítette ezt a férfit, úgyhogy azonnal elkezdtem az evangéliumot hirdetni neki, és üdvösséget is kapott. Látva mindezt, kimondhatatlanul hálás voltam. A következő esetben is éppen így történt: Egy testvérlány az édesanyjával és a nagynénjével együtt részt vett az evangélizáción. Az anya is az egyik üdvözült testvérem volt. Nos, ez a testvérasszony elhozta hozzám a húgát, majd azt mondta: „Lelkész Úr! A húgom nagyon szenved, mert az arca teli van himlőfoltokkal. Már sok kórházban és orvosnál járt, de minden hiába. Ezért jöttünk most Önhöz, Lelkész Úr, hogy imádkozzon érte.”

A szóban forgó hölgy egyébként állandóan zaklatta az egyetemista, üdvözült unokahúgát.

Mikor megláttam az arcát borító himlőfoltokat, az a gondolat támadt a szívemben: 'Aha! Isten már előkészítette ezt az asszonyt, hogy üdvözítse őt.' Úgyhogy, mielőtt imádkoztam érte, először evangéliumot hirdettem neki. Arról beszéltem, hogy hogyan szeretett minket Jézus, és hogyan mosta olyan fehérre a bűneinket, mint a hó. Amikor evangéliumot hirdetek, gyakran találkozok olyan emberekkel, akiket Isten előkészített. Vannak olyanok is, akiknek teljes szívvel hirdetek evangéliumot, mégis egyáltalán nem fogadják be, inkább a saját, teljesen más gondolatukhoz ragaszkodnak. Viszont azok az emberek, akiket Isten előkészített, noha nem sokat beszélek nekik, mégis üdvösséget kapnak, mert már alázatos és nyitott a szívük. Továbbá azt is nyilvánvalóan láthatom, hogy ezeknek az embereknek az üdvözülésük után, Isten Szent Lelke továbbra is munkálkodik bennük. Ennek a testvérlánynak a nagynénje is éppen ilyen volt. Azon a napon elég sok ember állt sorba előttem, hogy az imádságomban részesüljön, ezért nem tudtam olyan nyugodtan evangéliumot hirdetni. Csak rövid ideig magyarázhattam az evangéliumot, miszerint Jézus keresztfán kiontott vére minden bűnünket lemosta. Nos, ez az asszony mindenféle saját gondolat nélkül, minden szavamat hittel fogadta a szívébe, mintha csak egy tiszta papírra rajzoltam volna. Így aztán, ilyen könnyen üdvösséget kapott és megváltozott. Mikor láttam, hogy az arca is meggyógyult, és örömteljes hitéletet él, kimondhatatlanul hálás voltam.

Az evangélium hirdetés az Úr munkája

Én mindmáig rengeteg embernek hirdetem az evangéliumot. Ennek során gyakran találkoztam olyan esettel, amikor azt gondolhattam: 'Aha, ezt az embert Isten már valóban előkészítette. Isten már megszántotta a szívét, nehézséget és keserűséget adott neki, hogy üdvözítse őt.

Ez az ember egy Isten által előkészített föld, ezért nyugodtan elvethetem benne az evangélium magját.' Miután gyakran tapasztaltam ilyesmit, erősen éreztem annak a ténynek a valóságát, hogy az evangélium hirdetése nem az én munkálkodásom, hanem az Úr munkálkodása.

Az Apostolok cselekedeteinek könyvében Fülöp a szerecsen királynő főkomornyikjának hirdetett evangéliumot. Ott is nagyon jól láthatjuk mindezt. A komornyik egy magas pozícióban lévő, gazdag, hatalommal és tisztelettel bíró ember volt. De Isten úgy vezette őt, hogy a saját tulajdona ne nyújtson neki megelégedettséget. Ő valóban szomjazott és éhezett, mert Isten így munkálkodott benne, hogy ne elégedjen meg a pozíciójával és hatalmával, hanem a lelkében erős szomjúságot érezzen, azért, hogy üdvözítse őt. Ezért utazott olyan hosszú úton szekérrel, Szerecsenországtól Jeruzsálemig. Ez idő alatt találkozott ő vallási vezetőkkel, papokkal, írástudókkal és farizeusokkal, mégsem lelt megoldást szívének szomjúságára. Végül szomjasan kellett hazaindulnia. A visszafelé vezető úton, a szekeren ülve Bibliát olvasott, hátha talál valamit. Nos, ekkor Isten odaküldte hozzá Fülöpöt. Fülöp nem beszélt neki sok mindenről, először csak azt kérdezte tőle: „Vajon érted é, amit olvasol?” Természetesen ő egy nagy rangú, hatalmas ember volt, viszont nagyon szomjas, ezért azt mondta a jelentéktelennek látszó Fülöpnek: „Mi módon érthetném, ha csak valaki meg nem magyarázza nékem” Majd megkérte Fülöpöt, hogy „Felhágván, üljön mellé.” Szomjazó szívvel meg-

kérdezte tőle, ami a Biblia olvasása közben felmerült benne, amit az Ésaías könyvének 53. fejezetében megjövendölt, Jézus Krisztus kereszthaláláról olvasott. Megkérdezte, hogy kiről mondja a próféta a következőt, önmagáról, vagy másvalakiről: „Betegségeinket viselte és fájdalmainkat hordozá. És mi azt hittük, hogy ostromoztatik, verettetik és kínoztatik Istentől.” Fülöp úgy magyarázta, hogy ebben az írásban Ő viselte a betegségeinket és hordozta a fájdalmainkat. Megsebesítettett a bűneinkért és megrontatott a vétkeinkért. Az Ő nem mászt jelent, mint Jézust – ugyanis Fülöp számára ez teljesen nyilvánvaló és egyszerű tény volt. Majd Fülöp, ezzel az írással kezdve, a továbbiakban Jézusról beszélt neki. Így a komornyik nagyon könnyen üdvösséget kapott, és ő maga kérte a megkeresztelését.

Egy király, aki menyegzőt rendezett

Amikor Mózes elment Egyiptomba, hogy megmentse Izráel népét, nem volt más a kezében, csak egy vessző. De Isten ígérete már az övé volt, sőt Isten ereje is el volt készítve, mellyel meg tudta menteni Izráel népét a Fáraó kezéből. Isten az üdvösséghez minden olyan feltételt elkészített, ami emberi szemmel nem látható.

Máté Evangéliumának 22. fejezetében, Jézusnak a királyi menyegzőről szóló példázata által is jól megismerhetjük Isten szívét.

„Hasonlatos a menyeknek országa a királyhoz, a ki az ő fiának menyegzőt szerze. És elküldé szolgálait, hogy meghívják azokat, a kik a menyegzőre hivatalosak valának; de nem akarnak vala eljöni. Ismét küldé más szolgálait, mondván: Mondjátok meg a hivatalosoknak: Ímé, ebédemet elkészítettem, tulkaim és hizlalt állataim levágva vannak, és kész minden; jertek el a menyegzőre.” (Mát. 22, 2-4)

Isten szívéhez képest egészen más volt azoknak a meghívottaknak a szíve, akik nem akartak elmenni a menyegzőre. Ők Isten ellenségei voltak, hiszen szemben álltak Istennel. Ha olyanok lettek volna, akik együtt vannak a király szívével, akkor részt vettek volna a király menyegzőjén, és együtt örvendeztek volna, örültek volna, és hálások lettek volna. Noha ők hivatalosak voltak a menyegzőre, ennek ellenére nem akartak elmenni, ugyanis lelkileg egészen más világban éltek, mint a király. Ám a király ismét elküldte a szolgálait azokhoz, akik nem szerették őt, elutasították őt, sőt a szívük is egész más volt. Újra meghívta őket, ezekkel a szavakkal: „Ímé, ebédemet elkészítettem, tulkaim, és hizlalt állataim levágva vannak, és kész minden. Jertek el a menyegzőre.”

A menyegző áldozata: Jézus Krisztus

A történetben lévő elkészített ebéd és a hizlalt állatok az éhségtől fuldokló lelkek megelevenítésére szolgáló áldozatokat jelentik. Ezek a levágott tulkok és hizlalt állatok azt jelentik, hogy ezeknek az állatoknak a halála az éhen haló lelkek életét szolgálhatja. Itt pontosan Jézus Krisztus haláláról van szó, aki keresztre feszítve meghalt, hogy bennünket üdvözítsen. Nem csak az a bűn, hogy az istentagadó és Istennel szemben álló emberek bűnt követnek el, gyilkolnak, lopnak, paráználkodnak. Természetesen ezek is pusztításra méltó bűnök, de az is bőven elég ok a pusztulásra, amikor valaki Isten hívását elutasítja. A fenti szövegben – „Ímé, ebédemet elkészítettem, tulkaim, és hizlalt állataim levágva vannak,

és kész minden. Jertek el a menyegzőre.” – a tulkok, és a hizlalt állatok Jézus Krisztust jelenti, aki értünk keresztre feszítve meghalt, hogy üdvözítse azon emberek lelkét is, akik Istent elutasítják, sőt szemben állnak vele. Helyettük áldozta fel magát.

Csak küldd, akit küldeni akarsz

A Biblia azt mondja, hogy „kész minden”. A „minden” vajon mit jelent? Miközben az evangéliumért élünk, gyakran tekintünk a saját erőtlenségünkre. Természetesen az is fontos, hogy mindenképpen Isten Igéje által ismerjük fel a saját igazi mivoltunkat, hogy mennyire erőtlenelek vagyunk, viszont nem szabad mindig ebben az állapotban maradnunk. Az erőtlenelek vagyunk, ezért ne magunkban bízunk, hanem nézzünk az Úrra, és bízunk Jézus Krisztusban. Amikor Mózes még nem volt tisztában a saját erőtlenségével, a saját erejével igyekezett megmenteni Izráel népét. Amikor az ő „hatalmas beszédére”, pozíciójára – miszerint ő a fáraó király hercege – és fiatalságára támaszkodva próbálta megmenteni a népét, egyet sem tudott megmenteni közülük, viszont megölt egy egyiptomit, amiért Izráel népe megtagadta őt. De mialatt 40 éven keresztül juhokat őrzött, közben felismerte a saját hiányosságait és erőtlen mivoltát, aki mindig tévelygőn és balgán jár, mint egy juh. Olyan emberré vált, hogy megijesztette őt, ha neki magának kellett tennie valamit. Ugyanis felismerte, hogy egyedül semmire sem képes. Ezért Mózesnek már csak az volt a kívánsága, hogy a hátralévő életét juh pásztorkodással és a családjával töltse. Ám akkor Isten Mózeshez ment, és azt mondta: „Mentsd meg a népemet, az Izráelt.” Amikor Mózes csak önmagára nézett, elutasította Istent. Azt mondta: „Kicsoda vagyok én, hogy elmenjek a Fáraóhoz, és kihozzam az Izráel fiait Egyiptomból? Én nehéz ajkú és nehéz nyelvű vagyok. Én nem tudom megtenni. Kérlek Uram, küldd, akit csak küldeni akarsz.” Isten azért munkálkodott, hogy Mózes ne a saját hiányosságára és erőtlenségére összepontosítson, hanem Istenre. Amikor Isten azt mondta Mózesnek: „Vesd a vessződet a földre” – akkor az kígyóvá vált. Ezt látva, felfedezte Isten erejét. Amikor azt hallotta: „Dugd kebeledbe a kezéd” – ezért a kebelébe dugta a kezét, majd kihúzta, láthatta, hogy a keze leprás lett. Utána ismét visszadugta a kezét a kebelébe, majd újra kivette, akkor pedig újra olyanná lett, mint a teste. Mindezeket látva, Mózes nem a saját hiányosságaira és erőtlenségére összpontosított, hanem a Mindenható Istenre. Ezáltal Mózes megtapasztalta szívében a mérhetetlen nagy, nemes és csodálatos Isten kegyelmét. Isten erejének segítségével elment Egyiptomba, és Isten erejével félelmet adott a Fáraónak, majd elpusztítva Egyiptomot, Izráel népét megmentette. Ilyen csodálatos munkálkodást tapasztalt.

Amennyiben nem vagyunk tisztában a saját mivoltunkkal, úgy a szívünknek folyton önmagunknak kell bíznia. Az ilyen emberek mindig a saját erejükkel próbálják meg elvégezni Isten akaratát, de természetesen folyton elbuknak. Hitéletünk során könnyen felismerhetjük azt a tényt, miszerint Isten előtt kimondhatatlanul erőtlenelek és haszontalanok vagyunk. Tehát bármennyire is igyekszünk és fáradozunk, azáltal lehetetlen üdvözíteni a lelkünket, lehetetlen megtisztítani és megváltoztatni. Ha ebben az állapotban önmagunkra tekintünk, akkor nem marad más, mint kétségbeesés és reménytelenség.

Olyan király volt, aki értünk, mocskos emberekért tökéletesen és aprólékosan gondoskodott mindenről

Egy király menyegzőt tartott, melyre meghívta az embereket. Ám a hivatalosok egyáltalán nem akartak találkozni a királlyal, mert azt gondolták: ' Nekem más a véleményem, mint a királynak. Én nem szeretem a királyt. Biztos azt tervezi, hogy meghív a menyegzőre, aztán megbünteti amiatt, amit elkövettem. Egész biztos, hogy nem szeret engem, hiszen a szolgálai elmondták neki, hogy nem akarok elmenni a menyegzőre. Ha most mégis elmennék, mi történne velem?' A király is számított erre, ezért azt mondta nekik: „Ímé, ebédemet elkészítettem, tulkaim és hizlalt állataim levágva vannak, és kész minden.” A király nem csak enni és innivalóról gondoskodott, hanem minden olyan feltételről, ami örömet és nyugalmat adhatott. Sőt, azokra is gondolt, akiknek csak piszkos és kopott ruhájuk volt, ugyanis menyegzői ruhát készített nekik. Hiszen ők azt gondolhatták: ' Hogy mehetnék ilyen piszkosan és kopottan a király menyegzőjére? Ilyen piszkosan nem mehetek oda.' A hivatalosoknak tehát csak annyit kellett volna tenniük, hogy elmennek a menyegzőre, felveszik az előkészített menyegzői ruhát, és részt vesznek a menyegzőn. De sajnos nagyon sokan nem ismerték fel, hogy a király milyen mértékben gondoskodott róluk, mennyire alaposan és tökéletesen előkészített mindent. Ők azt gondolták: ' A királynak fogalma sincs róla, hogy nekem mire van szükségem, biztosan nem gondoskodott arról, ami nekem kell.' Ezért aztán ők maguk akarták megteremteni a feltételeket. De mivel nem sikerült, kétségbeesésükben végül inkább nem mentek a királyhoz. Ilyen eset gyakran előfordul. A király valóban előkészített mindent. Bármilyen ember részt vehetett volna a menyegzőben, örülhetett, örvendezhetett, és hálát adhatott volna. Ugyanígy mosta le Isten a bűnösök bűnét, akiknek rengeteg bűnük van, hogy ezáltal nyugodtan és bátran állhassanak Isten előtt. Isten ezért már mindent előkészített.

Éreztem, hogy Isten mindent előkészített nekem

Az üdvözlésem óta több mint tíz éve szolgálom az Úrnak. Ha most visszagondolok, igen erősen érzem, hogy az életemet nem magamnak köszönhetem, hanem az Úrnak. Tudom, hogy azokat a dolgokat is Isten engedte nekem, amik számomra rendkívül nehéznek tűntek, amik miatt keserű és kétségbeesett voltam, sőt teljesen elbuktam, azért, hogy a magamba vetett bizalmamat eltörje, és üdvözítsen engem. De akkor is megtapasztalhattam, hogy Isten oly sok mindent előkészített számomra, amikor épp az üdvözlésemet követően megnyílt a Misszió Iskola, így be tudtam iratkozni, hogy hitoktatásban részesüljek, majd amikor Apgokdong falujába mentem, később Jangpalli-ba, és akkor is, amikor bevonultam a hadseregbe katonának. Végiggondolva mindezt rájöttem, hogy Isten azért készítette elő mindezeket, hogy engem eddzen, és később az evangélium szolgájává tegyen. Később Kimcheon-ban és Daegu-ban hirdettem az evangéliumot. Elkezdtük a misszió iskolát, olyan épületet építettünk, ahol nyugodt körülmények között tarthattunk lelki gyakorlatokat. Misszionáriusokat küldtünk szerte a világba, IYF nemzetközi Lelki Gyakorlatot is tudtunk rendezni. Mindezeket illetően, valóban semmit nem tudtam, hogy mit kell tennem, hogyan kell megszerveznem,

mindent az Úr vezetésével kezdtem el, ugyanis Isten már mindent előkészített számunkra. Amikor emberekre volt szükségünk, embereket adott, mikor anyagiakra volt szükségünk, akkor odaadta az előre elkészített anyagiakat.

Most is az evangéliumért élek, de önmagamért nem tervezek semmit. Csak felállok a dobogóra, és hirdetem az Igét, mert az Úr előkészítette nekem a dobogót, hogy az Igéjét hirdethessem, és előkészítette a lelkeket is, akik hallgatják az igehirdetésemet. Ezért aztán Máté Evangéliumának 22, 4 verse, mely így szól: „...*kész minden, jertek el a menyegzőre.*” – a szívemben hatalmas hálával kísérve hangzik. Az újjászületésemet követő több mint 10 év elteltével most tudtam csak igazán felismerni ennek az Igének az igazi jelentését: „Kész minden.” Természetesen számtalanszor elolvastam már ezt az Igét, de nem ismertem az igazi jelentését, mert nem hittem benne. Ezért nem ismertem fel azt sem, hogy az Úr mindent előkészített, így én magam igyekeztem megteremteni a sok feltételt, ami az evangélium hirdetéséhez szükséges. De mihelyt valamit előkészítettem, máris hiány támadt egy másik dologban. Ha azt is megoldottam, akkor egy harmadikban. Tehát állandóan csak igyekeztem, igyekeztem, mégsem tudtam szolgálni az evangéliumot.

Nem belőlem származik

Olykor-olykor, amikor hirdettem az evangéliumot, erősen éreztem, hogy 'ebben és ebben a dologban Isten már előre munkálkodott'. Miután ez világossá vált előttem, utána már nem volt szükség rá, hogy én készítsem elő a dolgokat, hanem egyszerűen, nyugodtan és bátran haladtam előre az evangéliumért való munkában. A hosszú évek során az emberek nem általam kaptak üdvösséget, hanem az Úr által. Így fedeztem fel azt a tényt is, hogy az emberek üdvössége nem belőlem származik. Izráel népét nem Mózes mentette ki Egyiptomból, hanem Isten, aki ehhez jó előre megteremtett minden feltételt. Önmagunkra vonatkoztatva, az Úr minden egyes ember üdvösségéért bocsátotta meg a bűnöket. Azért is mindent előkészített, hogy az evangéliumért élhessünk. Amikor eljön az idő, hogy felismerjük az igazi jelentését annak az Igének, ami azt mondja: „Kész minden.” – és ebben bízva haladunk előre, akkor Isten munkálkodni fog általunk, üdvözíteni fogja a lelkeket, mi pedig Istent fogjuk dicsőíteni.